

We hebben een knapzak bij ons.
Dat is een soort rugzak aan een stok.
Er zitten paddenstoelen in.
En wilde bessen. En brandnetelthee.
Dat lust ik gewoon.
Ik draag de knapzak, want Peer is te klein.
Dan zou het allemaal nog langer duren.
En het duurt al zo lang met die kabouterbeentjes.
Maar ook daar zeg ik dus niks van.
Wij zijn vrienden.
En vrienden zeuren niet.

‘Linksaf,’ zegt Peer. ‘En nu rechtsaf.’
Volgens mij kan Peer het kabouterbos
helemaal niet vinden.

Die rare struik daar bijvoorbeeld,
die heb ik al drie keer gezien.
En die kromme boom ook.

Soms moeten we klimmen.
Soms kruipen.
En soms ook weer helemaal terug.
Doe ik gewoon. Maakt me niks uit.
We zien van alles.
Een heel grote rozenstruik bijvoorbeeld.
Echt een héél erg grote.
Dat zoiets bestaat!
Je zou bijna denken dat er een kasteel
onder zit, zo groot.
Maar een rozenstruik is natuurlijk geen
kabouterbos, dus we lopen door.

We gaan zitten. We drinken wat.
En Peer eet wel vijf paddenstoelen.

Opeens hoor ik iets.

‘Ik ben moe,’ zegt Peer na een hele tijd.
‘Dan gaan we lekker even rusten,’
zeg ik en glimlach naar mijn vriend.
‘Picknicken!’
Ik leg een kleed op de grond.

We komen half overeind
en spieden om ons heen.

Daar komt een man aan op een zwart
paard.

Zodra hij voor ons staat,
begint hij te praten.

‘Ik ben de prins op het witte paard.’

Peer en ik kijken elkaar aan.

‘Wat doen jullie hier?’ vraagt hij.

‘Jullie zijn toch niet naar iets op zoek?’

‘Nee hoor, helemaal niet,’ zegt Peer.
‘Wij wandelden een beetje. Voor de lol.
En nu zitten we hier gewoon.’
We zeggen niks over het kabouterbos.
We kijken wel uit.
Ik stoot Peer aan met mijn elleboog.
‘Hij verstopt iets achter zijn rug,’
fluister ik.

Peer springt op. Hij kijkt de prins
streng aan.

‘Waarom verstop jij een heggenschaar
achter je rug?’

Peers stem klinkt luid.

‘Dat gaat je niks aan,’ zegt de prins,
daar ben jij nog veel te klein voor.’

Dan geeft hij zijn paard de sporen
en stuift weg.

